

Богъ, като вѣрувамъ всичко щото е писано
въ законъ-тъ и пророци-тѣ; И имамъ и
надеждѫ на Бога, коѣто и тѣ сами прі-
матъ, че ще да бѫде въскръсеніе на мърт-
ви-тѣ, на праведни и неправедни. На то-
ва азъ ся стараїж, да имамъ всякога непо-
рочнѫ совѣсть и прѣдъ Бога и прѣдъ че-
ловѣци-тѣ. И слѣдъ много години дойдохъ
да сторѣкъ милостыни на народъ-тъ си и при-
ношенія. А между това Іудеи нѣкои си
отъ Азії, намѣрихѫ мя очищеніе въ храмъ-
тъ, ве съ много народъ, иито съ мълвѣ;
Които ако да имахѫ нѣщо върхъ мене трѣ-
баше да ся прѣставяять прѣдъ тебе, и да
ми обвинятъ. Или тѣ сами да рекутъ, ако
сѫ памѣрили въ мене нѣкои неправдѫ, ко-
гато прѣстанѣхъ прѣдъ съборъ-тѣ; О-
свѣнь ако е за единий-тъ тойзи гласть, що
иззыкахъ като стояхъ между тѣхъ: Че по-
ради ученіе-то тза въскръсеніе-то на мърт-
ви-тѣ мя сждите вы днесъ.

Това като чу Феликсъ, отложи сѫдбож-
дѫ имъ, понеже знаяше по точно за това
ученіе, и рече: Кога слѣзе тысящинъ-тъ
Улісія, ще испытамъ паздраво за распrij-
таж ви. И повелѣ стотаику да вардятъ Па-
вла, и да има спокойствіе, и Ѱда не въс-
пирать никого отъ познаницы-тѣ му да му
послужатъ или да дохождатъ при него.

Слѣдъ нѣколко дни дойде Феликсъ съсъ
женѣ си Друсилиѧ, коѣто бѣше Іудеянка,
и прати та повыка Павла, и слуша отъ не-
го за вѣрж-тѣ въ Христга Іусуса. И кога-
то говоряше тей за правдѫ и за въздър-
жаніе и за бѫдѫщій-тѣ сѫдъ, Феликсъ у-
машенъ отговори: Сега си иди, и кога и-
мамъ врѣме ще тя повыкамъ пакъ. А при

- к* 2 Тим. 4; 5.
- л* Гл. 26; 22.
28; 25.
- м* Гл. 25; 6.26;
6, 7. 28; 20.
- н* Дан. 12; 2.
Іоан. 5; 28,
29.
- о* Гл. 25; 4.
- п* Гл. 44; 29,
50. 20; 46.
- Рим. 15; 25.
- 2 Кор. 8; 4,
Гал. 2; 10.
- р* Гл. 121; 26,
27. 26; 21.
- с* Гл. 25; 50.
25; 46.

т Гл. 25; 6. 28;
20.

у Ст. 7.

ф Гл. 27; 5. 28;
46.